

Sko, der skulde til Skomageren, og om, at Brødet havde en aparte Smag.

Først da hun igen havde trukket Tæppet op om Ørene for at sove videre og Moderen allerede var halvt ude af Døren med Bakken, sagde hun, mens et spejdende Øje viste sig over Tæppets Kant:

»Og glem saa ikke, hvad du har lovet mig, Mor! Jeg stoler paa dig!«

Fru Bertha standsede med et Ryk og saae tilbage paa hende over Skuldren. Hun vilde sige noget; men da hun mærkede, at Vreden steg hende til Hovedet, tyggede hun Ordene i sig og gik stille ned.

Jytte havde virkelig ikke længe følt sig saa fri og lykkelig som denne Morgen. De sidste Dages Oplevelser, den Sjælenød, hun havde været ude i, stod nu for hende som en vild Feberfantasi. Hun følte sig tilmode som en Søvngænger, der er vaagnet op netop i det Øjeblik, da han skulde til at spasere ud over Husenes Tage for at slaa sig ihjel paa Stenbroen.

Nu længtes hun kun efter sit Klaver.

Nede i Stuen sad Fru Bertha med Hænderne fortabt i Skødet. Hvad skulde hun gøre? . . . Nej, hun kunde ikke slippe Haabet. Det var jo dog hændet hende nogle Gange før i hendes Liv, at hun havde stirret ind i et Mørke, der syntes bundløst og saa havde det dog tilsidst lysnet. Naar nu Jytte,